

Oba nižší soudy osvobodily obžalovaného I. H. z obžaloby pro zločin shluknutí podle § 4, odst. 1 a § 6, odst. 1 zák. čl. XL:1914 na základě § 326, čís. 3 tr. ř. z důvodů, že se proti témuž obžalovanému vedlo u krajského soudu v U. pro týž čin státním zastupitelstvím vyhledávání, které bylo dne 6. března 1933 rovněž státním zastupitelstvím zastaveno podle § 101, čís. 3 tr. ř., takže nové trestní řízení pro týž trestný čin mohlo by býti zavedeno jen na základě obnovy podle § 445 tr. ř. Zřejmě tedy jde o důvod osvobození podle § 326, čís. 1 tr. ř. a ne podle § 326, čís. 3 tr. ř., neboť podstatou odůvodnění rozsudků nižších soudů je, že ve věci bylo už rozhodnuto usnesením rovnocenným s osvobozujícím rozsudkem.

Tomuto názoru nižších soudů nelze přisvědčiti. Ustanovení § 445 tr. ř., podle kterého je třeba obnovy trestního řízení k tomu, aby se ve věci už pravoplatně zastavené mohlo znovu pokračovati, má zřejmě na mysli jen takové případy, ve kterých zastavil řízení soud, ale nikoliv takové případy, ve kterých zastavilo vyhledávání státní zastupitelství.

Usnesení státního zastupitelství, jímž bylo vyhledávání zastaveno, není soudním usnesením, které by mělo moc věci rozsouzené, ale je jen opatřením, které může býti vrchním státním zastupitelstvím pozbaveno platnosti, a není proto třeba k dalšímu pokračování ve věci, ve které státní zastupitelství vyhledávání zastavilo, obnovy trestního řízení. Vzhledem k uvedenému mýlily se nižší soudy, když z důvodů uvedených v rozsudcích osvobodily obžalovaného z obžaloby na základě § 326, č. 3 tr. ř. (správně č. 1) a způsobily tak právem vytýkaný věcný zmatek podle § 385, č. 1 c) tr. ř.

Čís. 5666.

Nepravdivou svědeckou výpovědí, učiněnou před veřejným úřadem a pojatou do zápisu o výsledku, nedopouští se svědek padělání veřejné listiny ve smyslu § 400, odst. 1 tr. zák.

(Rozh. ze dne 1. září 1936, Zm IV 75/36.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti I. L. a spol., obžalovaným pro zločin padělání veřejné listiny podle § 400, odst. 2 tr. zák., vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného A. Z., směřující proti výroku o vině a uplatňující důvod zmatečnosti podle bodu 1 a) § 385 tr. ř., zrušil z tohoto důvodu zmatečnosti rozsudky obou soudů nižších stolic, pokud se týkaly tohoto obžalovaného, a hledíc k předpisu 4. odst. § 387 tr. ř. i pokud se týkaly obžalovaných I. L. a M. V., a všechny tyto obžalované podle § 326, čís. 1 tr. ř. zprostil obžaloby pro zločin padělání veřejné listiny podle § 400, odst. 2 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaného A. Z., pokud uplatňuje věcný důvod zmatečnosti podle bodu 1 a) § 385 tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Podle skutkového stavu, zjištěného soudem první stolice a přijatého i odvolacím soudem, obžalovaní I. L. a M. V. udali při výslechu u oddělení finanční stráže v M. dne 7., resp. 8. října 1932, že 29. července 1932 v noci viděli v M. rumunské příslušníky S. a Č., které znali jako podloudníky, když tito vedli krávu podloudně z Rumunska dopravenou a že na dotaz jim udali, že krávu tu vedou pro A. Z. Na základě tohoto udání obžalovaných bylo později zavedeno proti A. Z. u okresního úřadu v R. trestní řízení pro zvěropolicejní přestupek a I. L. i M. V. byli tam vyslechnuti jako svědci bez přísahy; oba však své výpovědi, které učinili před finanční stráží do protokolu, odvolali a vysvětlovali to tím, že A. Z. u finanční stráže udali jen ze msty a že celé udání to je smyšlené.

Tato výpověď obžalovaných I. L. a M. V., učiněná u okresního úřadu v R., byla podle zjištění nižších soudů nepravdivá a byla učiněna v důsledku nátlaku obžalovaného A. Z., jemuž oba obžalovaní podlehlí obávající se pomsty, kterou jim Z. hrozil.

Na základě tohoto skutkového stavu uznaly soudy nižších stolic obžalované I. L., M. V. i A. Z. vinnými přečinem padělání veřejné listiny podle § 400, odst. 1 tr. ř., shledavše skutkovou podstatu tohoto trestného činu v tom, že obžalovaní I. L. a M. V. jako svědci u okresního úřadu v R. vypověděli nepřisežně nepravdu a že tím úmyslně spolupůsobili k tomu, aby do veřejné listiny, totiž do protokolu z 12. června 1933 byla zapsána nepravdivá skutečnost, důležitá pro důchodkové řízení trestní a pro trestní řízení před okresním úřadem v R. proti A. Z. pro policejní přestupek; A. Z. pak, že svým nátlakem na obžalované I. L. a M. V. úmyslně k tomu spolupůsobil. Tento právní náhled soudů nižších stolic je mylný.

Za veřejnou listinu považuje se listina, kterou vydal úřad v oboru své působnosti v předepsané formě za účelem, aby tato listina sloužila vůči každému za důkaz práv a právních poměrů.

Protokol sepsaný u veřejného úřadu o výslechu svědka dokazuje však jen to, že osoba v něm pojmenovaná a podepsaná učinila ve své osobnosti výpověď v něm pojatou; nedokazuje však, že výpověď sama je obsahově pravdivá. Poněvadž tedy důkazní moc protokolu o výpovědi svědka se nevztahuje na pravdivost obsahu zapsané svědecké výpovědi, nevzniká padělání ve smyslu trestního zákona, jestliže svědek učiní nepravdivou výpověď a ta je do protokolu věrně zapsána.

Jednání obžalovaných nenaplňuje tedy skutkovou podstatu přečinu podle § 400, odst. 1 tr. z., a nelze v něm shledati ani skutkovou podstatu jiného trestného činu. Nadržování, za jaké by činnost obžalovaných I. L. a M. V. mohla býti považována, vztahovalo se pouze na přestupek, jak bylo nižšími soudy zjištěno, a tedy hledíc k předpisu § 374 tr. z. není v tomto případě trestné.

Nejvyšší soud proto vyhověl zmateční stížnosti a podle 1. odst. § 33 zrušil rozsudky obou nižších stolic a rozhodl ve věci, jak uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.